

Hejsan svejsan!

Fint att vara här! Jag känner mig både glad och sorgsen på samma gång efter en omtumlande resa som jag gjort. Jag var ute och flög i min magiska kista och såg krig och förstörelse i flera länder. Det var hus och byggnader som var sönderbombade och människor som var rädda och ledsna. Jag flög över Ukraina, sedan Gaza och några dagar senare befann jag mig över Sudan. När jag sen landade vid en liten å i ett land i Europa där det var lugnt och fridfullt, träffade jag en kvinna med en blå basker på huvudet. Kvinnan som hade snälla ögon och vänlig röst berättade att hon hette Sarah och att jag hade kommit till Kosovo.

Kosovo är en plats där det har varit krig och många barn och familjer har inte haft tillräckligt med mat eller säkerhet. Sarah och hennes vänner från FN var där för att hjälpa till och försöka få slut på kriget. De bar blå hjälmar som en symbol för fred. När kriget äntligen var slut åkte Sarah hem till Danmark igen för att få vara med sin familj och sina vänner. Men så efter några år behövde hon åka tillbaka till Kosovo för att arbeta som fredsbevarare, alltså se till så att freden fortsatte och att det inte blev krig igen. Flera andra FN-soldater från andra länder, hade redan jobbat länge som fredsbevarare i Kosovo och det behövde man fortsätta med för det var fortfarande lite oroligt, fast det var fred.

Sarah berättade för mig om en händelse som hon inte kan glömma från kriget: En dag hörde Sarah ett svagt rop. Det var en liten pojke som hette Ermal. Han hade tappat bort sin familj i kaoset och var väldigt rädd. Sarah satte sig på huk och log mot Ermal. Hon gav honom en liten nallebjörn som hon hade i sin ficka. "Här, den här är för dig. Den ska hjälpa dig att känna dig trygg," sa hon.

Ermal log blygt och kramade nallebjörnen. Sarah tog hans hand och sa, "Kom, vi ska hitta din familj." De gick tillsammans genom de smala gatorna, förbi sönderfallna hus och människor som var glada att se FN-soldaterna. Till slut, efter mycket letande, hörde de någon ropa: "Ermal!" Det var Ermals mamma och pappa! De sprang fram och kramade honom hårt. "Tack så mycket, Sarah," sa Ermals mamma med tårar i ögonen. "Vi trodde aldrig vi skulle få se honom igen."

(brevet fortsätter på nästa sida)

Sarah log och kände sig väldigt lättad. "Det är vad vi är här för, att hjälpa varandra," svarade hon.

När Sarah gick tillbaka till sitt läger kände hon sig stolt. Hon visste att även om kriget inte var över än, så hade hon hjälpt till att göra världen lite bättre och säkrare för en liten pojke och hans familj.

Och så, varje kväll när Sarah tittade upp på stjärnorna i Kosovo, tänkte hon på alla barn där och hoppades att en dag skulle alla kunna leva i fred, precis som hemma hos henne i Danmark.

Sarah säger att en person inte kan lösa alla problem själv, men tillsammans med andra kan man göra stor skillnad. Genom att jobba för FN och samarbeta med andra människor kan hon hjälpa till att förstå olika problem och hjälpa samhällen att leva i fred och harmoni.

Jag blev så imponerad av Sarah, av hur modig hon och alla hennes kollegor är. Jag skulle aldrig våga vara där det är krig, men jag har verkligen tänkt på vad jag kan göra där jag är. Hur tänker ni om allt det här? Man vill ju verkligen vara en fredsbevarare och det kanske man kan vara lite överallt?

